

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně **E. Š.**, zastoupené JUDr. Miroslavem Tyrnerem, advokátem se sídlem Brno, Údolní 5, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, se sídlem Brno, Malinovského nám. 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 6. 2005, č. j. 57 Ca 155/2003 - 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení, ze dne 23. 4. 2003, č. j. OÚSŘ U 03/14332. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto stěžovatelčino odvolání a potvrzeno rozhodnutí Stavebního úřadu Úřadu městské části města Brna, Brno-Žabovřesky (dále též „stavební úřad“) ze dne 21. 2. 2003, č. j. SÚ-3a/2002-327/San/Ko/Va, kterým byla stěžovatelka shledána vinnou ze spáchání přestupku podle § 105 odst. 3 písm. a) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) a uložena jí pokuta ve výši 30 000 Kč za provedení stavby v rozporu se stavebním povolením ze dne 13. 8. 2000, č. j. SÚ-885/2000-327/San a v rozporu se schválenou a stavebním úřadem ověřenou projektovou dokumentací, a to v měsíci květnu 2002. Krajský soud žalobu zamítl, neboť rozhodnutí žalovaného shledal v souladu se zákonem.

Stěžovatelka v kasační stížnosti úvodem poukazuje na svoji domněnku, že uložená pokuta je mstou za opakovanou kritiku, jíž spolu s manželem podrobili stavební úřad za průtahy v řízení a nedodržování lhůt stanovených správním řádem. Stěžovatelka souhlasí s krajským soudem v tom, že jí rozhodnutí ze dne 8. 4. 2002, č. j. SÚ-123/2002-327, bylo doručeno a ona se proti němu neodvolala. Poukazuje však na to, že ona i její manžel pro toto řízení udělili plnou moc panu P. K., kterému tak mělo být uvedené rozhodnutí doručeno. V současné době však předmětná plná moc součástí správního spisu není a stěžovatelka je přesvědčena, že byla odstraněna pracovníky stavebního úřadu s cílem zakrýt výše uvedené pochybení v doručování. Jak ale vyplývá z přípisu stavebního úřadu ze dne 20. 3. 2002, uvedená plná moc existovala, neboť v posledním odstavci tohoto přípisu je uvedeno: „.....nedostatky podání byly projednány několikrát ústně se zástupcem provádějícím na vaší stavbě stavební dozor“. Stěžovatelka má zato, že uvedené pochybení při doručování mělo za následek pozdější sankční řízení, neboť ona i její manžel se domnívali, že pan K. v řízení pokračoval odvoláním a úspěšně ho dokončil (dali mu totiž pokyn, aby důsledně pokračoval podle stavebního zákona a splnil všechny požadavky stavebního úřadu). Stěžovatelka chtěla veškeré okolnosti objasnit, avšak stavební úřad nařídil jednání na 21. 1. 2003 a následně na 21. 2. 2003, avšak o jejich konání se stěžovatelka dozvěděla až po jejich proběhnutí. Podle stěžovatelky pan K. prováděl stavbu podle neschválené dokumentace s vědomím, že řízení o změně stavby před dokončením neukončil a že o tom žalobkyně ani její manžel nevěděli.

Stěžovatelka má dále zato, že pokuta za přestupek jí byla vyměřena až po uplynutí roční lhůty. Domnívá se totiž, že předmětné práce vykonané v rozporu se stavebním povolením (za něž byla sankce uložena) byly provedeny již na přelomu února a března 2002 a teprve podle skutečného provedení vypracoval pan K. projektovou dokumentaci pro správní řízení. K potvrzení svojí domněnky navrhovala, jak ve správním řízení, tak v řízení o žalobě, provést důkaz stavebním deníkem, který má v držení pan K. a odmítá jej vydat. Žalovaný i krajský soud se však spokojili s pouhým tvrzením pana K. Také se stěžovatelka domnívá, že i v přestupkovém řízení musí být prokázán úmysl spáchat přestupek. Její jednání však bylo jednáním v negativním skutkovém omylu (k tomu poukazuje na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 6. 2005, č. j. 2 To 68/2005), kdy odpovědnost za tento omyl nese správní orgán a pan K. V neposlední řadě je podle stěžovatelky také důležité, že jediným důvodem, pro který bylo řízení o změně stavby před dokončením zastaveno, byla skutečnost, že projektant P. K. nepředložil oprávnění k této činnosti. Dne 17. 8. 2005 žalobkyně spolu s manželem nahlédla do spisu za přítomnosti vedoucího stavebního úřadu ing. H. a právnický úřad a předmětný doklad dohledali. Následující den, kdy se hodlali domoci obnovy řízení, byl však tento doklad přemístěn do jiné části spisu, kam vůbec nepatřil. Správní orgán pak tvrdil, že k řízení o změně stavby nebyl předložen. Podle stěžovatelky však z rozhodnutí o vydání stavebního povolení č. j. SÚ-885/2000-327/Sm/Va (konkrétně z bodu V.) vyplývá, že pan K. předložil svoje oprávnění provádět stavební práce a projektovat a domnívá se, že toto bylo úmyslně odstraněno vedoucím stavebního úřadu. O této skutečnosti byl učiněn zápis, který ve fotokopii stěžovatelka doložila. Jako důkazy navrhuje vyslechnout svého manžela, P. K. a D. S. (zaměstnance stavebního úřadu) a dále provést důkaz stavebním deníkem, který má v držení pan K. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jeho rozhodnutí i rozsudek krajského soudu jsou vydána v souladu se zákonem. I nadále proto setrvává na svém názoru, že sankce za přestupek podle § 105 odst. 3 písm. a) stavebního zákona byla stěžovatelce uložena zcela oprávněně (proti jejímu manželovi bylo pro neprokázání míry zavinění řízení o přestupku zastaveno). Dále uvádí, že z obsahu kasační stížnosti není prokazatelný ani jeden

z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) – c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), pro který lze kasační stížnost podat. Žalovaný také poukazuje na § 106 odst. 4 stavebního zákona, podle něhož může stavební úřad uložit pokutu dodavateli stavby v případě porušení § 105 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, avšak pouze za situace, kdy stavebník také neporušil právní předpis. V daném případě je však nepochybné, že stěžovatelka jako stavebník svůj přestupek uznala a že k naplnění skutkové podstaty mohlo dojít pouze tím, že dala dodavateli pokyn provést stavební práce v rozporu se stavebním povolením. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatelka v kasační stížnosti sice výslovně neoznačila ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., o které svoji kasační stížnost opírá, avšak z jejího obsahu lze tyto důvody identifikovat. Předně stěžovatelka považuje rozhodnutí soudu za nezákonné, neboť podle jejího názoru jí za předmětný přestupek nemohla být uložena sankce s ohledem na uplynutí doby jednoho roku od jeho spáchání, navíc odpovědným za přestupek je podle jejího názoru dodavatel stavby pan K.; uplatňuje tak důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (*nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*). Na podporu svého tvrzení pak navrhovala v průběhu správního i soudního řízení provést důkaz stavebním deníkem, což provedeno nebylo, uplatňuje tak i § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (*vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytyčanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit;*) a důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (*nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*).

Nejprve je třeba se tedy zabývat tím, zda krajský soud nepochybil, pokud neprovedl důkaz stavebním deníkem, a zda stěžovatelčina odpovědnost za přestupek nezanikla (§ 20 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích).

K tomu ze správního spisu vyplynulo, že při kolaudačním řízení na místě stavby domu na pozemku p. č. 978 k. ú. Ž. konaném dne 23. 7. 2002 stavební úřad přerušil kolaudační řízení a stěžovatelku upozornil, že bude zahájeno řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) a rovněž dle § 105 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, neboť stavba je postavena v rozporu s odsouhlasenou projektovou dokumentací a stavebním povolením. Dne 21. 8. 2002 bylo stěžovatelce doručeno oznámení o zahájení sankčního řízení a stěžovatelka byla pozvána na den 28. 8. 2002 k ústnímu jednání. Jak vyplynulo z protokolu o ústním jednání, stěžovatelka byla seznámena s tím, že stavební úřad shledal rozpor v přístavbě jedné místnosti v 3. NP, ve změně tvaru střechy, změně bočního traktu domu, změně využití 1. PP, změně vzhledu domu a terasy v 1. NP a v provedení drobných dispozičních změn v jednotlivých bytech. Stěžovatelka k tomu uvedla, že k tomuto stavu došlo z důvodu urychlení stavby a vyřešení rodinných problémů. Rozhodnutím z téhož dne byla stěžovatelka shledána vinnou ze spáchání přestupku podle § 105 odst. 3 písm. a) stavebního zákona a uložena jí pokuta ve výši 30 000 Kč za provedení stavby v rozporu se stavebním povolením ze dne 13. 8. 2000, č. j. SÚ-885/2000-327/San, a v rozporu se schválenou a stavebním úřadem ověřenou projektovou dokumentací. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání,

kde namítala, že „nález stavebního úřadu je správný“, nicméně k porušení podmínek vydaného stavebního povolení nedošlo úmyslně. Vytýkané změny byly realizovány v důsledku snahy snížit výdaje; pokud jde o přístavbu místnosti v 3. NP, tak tu si prosadila stěžovatelka a bude to její kuchyň. Stěžovatelka včas požádala o změnu stavby před dokončením, avšak „když jí byly uloženy další povinnosti, nebyl manžel schopen jednat s úřady a jejich splnění ponechal na stěžovatelce“. Stěžovatelka si při realizaci přístavby neuvědomovala dosah svého rozhodnutí. Pokud jim bylo dne 8. 4. 2002 uloženo ve stavbě nepokračovat, byla kuchyň již vyzděna a pokračovali jen v dokončovacích pracích. Rozhodnutím ze dne 29. 11. 2002 žalovaný zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 28. 8. 2002, neboť neobsahovalo časový údaj o spáchání přestupku, který musí být podle § 77 zákona o přestupcích ve výroku obsažen.

Dne 9. 1. 2003 se konalo u stavebního úřadu jednání s panem P. K. (zhotovitelem předmětné stavby), který uvedl, že „přístavba jedné místnosti ve 3. NP byla provedena v květnu 2002“. Pokud jde o ostatní změny, tak ty nepovažoval za podstatné a hodlal je projednat při kolaudačním řízení. Stavební úřad vyzval k účasti na shora uvedeném ústním jednání i stěžovatelku, která se však řádně omluvila. Byla proto pozvána na jednání konané dne 21. 1. 2003 (výzva uložena dne 13. 1. 2003 na poště a stěžovatelkou vyzvednuta až 23. 1. 2003) a následně na jednání konané dne 21. 2. 2003 (výzva uložena dne 14. 2. 2003 na poště a stěžovatelkou vyzvednuta až 27. 2. 2003). Jak vyplynulo z protokolu ze dne 21. 2. 2003 ústní jednání tohoto dne proběhlo bez účasti stěžovatelky (§ 74 zákona o přestupcích), která se na stavební úřad dostavila dne 28. 1. 2003, avšak ohledně termínu provedení stavebních prací si nebyla jista a přislíbila se ozvat následující den, což však neučinila, a nezúčastnila se bez omluvy ani dalšího jednání. Rozhodnutím ze dne 21. 2. 2003 stavební úřad uložil stěžovatelce podle § 105 odst. 3 písm. a) stavebního zákona pokutu ve výši 30 000 Kč za provedení stavby v rozporu se stavebním povolením ze dne 13. 8. 2000, č. j. SÚ-885/2000-327/San a v rozporu se schválenou a stavebním úřadem ověřenou projektovou dokumentací, a to v měsíci květnu 2002. V odůvodnění pak uvedl, že přestupku se dopustila stěžovatelka přístavbou jedné místnosti ve 3. NP, čímž došlo k vytvoření další bytové jednotky, a změnou tvaru střechy. Pokud jde o časový údaj spáchání přestupku, tak stavební úřad vycházel z tvrzení pana P. K. Proti tomu podala stěžovatelka opět odvolání, kde namítala, že správní orgán řádně nezjistil, kdy ke spáchání přestupku došlo, ani neuvedl, jakým jednáním stěžovatelka přestupek spáchala. Domnívá se totiž, že se přestupku dopustil pan K. jako dodavatel stavby, kterému stěžovatelka dala pouze pokyn, „aby vyřídil změnu stavby před dokončením a teprve potom změny provedl“. Její odvolání však bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 4. 2003 zamítnuto (právní moci rozhodnutí nabylo dne 5. 5. 2003). Proti tomu podala stěžovatelka žalobu, kde poukázala na neshody, které má s dodavatelem stavby panem K., jenž je podle ní osobou odpovědnou za spáchání přestupku, a uvedla, že podle ní lhůta pro projednání přestupku uplynula v březnu 2003. Krajský soud však její žalobu zamítl.

Namítá-li stěžovatelka, že pokuta za přestupek jí byla vyměřena až po uplynutí roční lhůty, nelze s ní souhlasit. Podle § 105 odst. 3 písm. a) stavebního zákona se *přestupku dopustí a pokutou od 25 000 Kč do 50 000 Kč bude potrestán ten, kdo jako stavebník provádí novou stavbu bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním*. Uvedené jednání (tj. *provádění stavby v rozporu se stavebním povolením*), za které byla stěžovatelka sankcionována, je třeba považovat za tzv. trvající přestupek. K charakteru těchto druhů deliktů a možnosti jejich postihu se Nejvyšší správní soud již vyjadřoval, a to ve svém rozhodnutí ze dne 22. 2. 2005, č. j. 5 A 164/2002 – 44 (uveřejněno pod č. 832/2006 Sb. NSS). V citovaném rozhodnutí zdejší soud uvedl, že za trvající správní delikt lze považovat takový správní delikt, *jímž pachatel*

vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Zákon postihuje právě ono udržování protiprávního stavu. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu.

V daném případě byla stěžovatelka postižena za provádění stavby v rozporu se stavebním povolením a ověřenou projektovou dokumentací, konkrétně za realizaci přístavby jedné místnosti ve 3. NP a změnu tvaru střechy. Pro posouzení toho, jestli stěžovatelčina odpovědnost za tento přestupek zanikla ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích (*Přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok;...*), je nezbytné stanovit, kdy stěžovatelka předmětný trvající přestupek spočívající v *provádění stavby v rozporu se stavebním povolením* ukončila, případně, kdy bylo jednání zjištěno, pokud ke zjištění došlo v průběhu protiprávního jednání.

Obecně může dojít k různým situacím. Jednak může být provádění stavby bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním zjištěno v rámci stavebního dozoru v průběhu stavby. V tom případě počíná běžet lhůta k projednání přestupku tímto zjištěním. Pokračuje-li stavebník i poté v protiprávní činnosti, jedná se o přestupek další. K tomu srovnej rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 4. 1998, č. j. 30 Ca 225/97 - 25 (publikován *in* Soudní judikatura ve věcech správních č. 11/98 pod č. 285). O takový případ se však nejedná, neboť i když bylo zjištěno odchýlení od stavebního povolení v rámci řízení o změně stavby již v dubnu 2002 (toto řízení bylo zastaveno), nebylo sankční řízení tehdy zahájeno, a ani z vymezení skutku ve správním rozhodnutí nevyplývá, že by toto zjištění bylo základem postihu. Stěžovatelka sama uvedla, že ve stavbě v podobě odchýlné od stavebního povolení bylo i poté pokračováno a stavba byla dokončena. Pro běh lhůty tak není rozhodné zjištění v dubnu 2002, neboť po něm protiprávní jednání pokračovalo.

Žalovaný vycházel z toho, že ke spáchání přestupku došlo ukončením prací na části stavby vymykající se stavebnímu povolení, k němuž došlo podle tvrzení dodavatele prací v květnu 2002. Tento závěr akceptoval i krajský soud. Podle názoru Nejvyššího správního soudu pojem „provádění stavby“ nelze zúžit pouze na samotnou dílčí stavební činnost, která byla v rozporu se stavebním povolením, resp. stavební dokumentací (v daném případě tedy zejména na vybudování kuchyně ve 3. NP a postavení změněné střechy). Naopak prováděním stavby je třeba rozumět komplexní činnost zaměřenou na výstavbu a dokončení celé stavby. Trvající delikt spočívající v provádění stavby v rozporu se stavebním povolením je tak zásadně ukončen až dokončením stavby jako celku, tedy ukončením veškeré stavební činnosti prováděné k dosažení cíle vymezeného stavebním povolením. Právě okamžikem ukončení stavební činnosti je nepochybné, že stavební povolení nebylo respektováno a na to pak navazuje řízení kolaudační (§ 81 odst. 1 stavebního zákona). Stranou je třeba ponechat případy, kdy stavba je prováděna v rozporu se stavebním povolením, ovšem před jejím dokončením je nesoulad odstraněn, neboť o takový případ se zde nejedná.

V daném případě sice ke zjištění přestupku, který byl sankcionován, došlo v rámci kolaudačního řízení, tedy ve fázi, kdy stavebník zřejmě považoval stavbu za dokončenou, ovšem ke kolaudaci nedošlo, neboť jak vyplývá ze spisu, stavební úřad shledal, že stavba je v takovém stupni rozestavěnosti, že ji kolaudovat nelze. V takovém případě došlo ke zjištění protiprávního jednání, které je rozhodné pro běh lhůty, před dokončením stavby a běh lhůty nelze počítat jinak než od zjištění stavebního úřadu.

Lze tak shrnout, že pokud se stavebník v mezidobí od vydání stavebního povolení do doby dokončení stavby odchýlí od stavebního povolení, dopustí se tzv. trvajícího přestupku podle § 105 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. Tento přestupek pak trvá až do ukončení protiprávního jednání, kterým je provádění stavby jako celku, nikoliv pouze té konkrétní díle stavební činnosti, která je v rozporu se stavebním povolením. Dojde-li ke zjištění protiprávního jednání před dokončením stavby, je pro běh lhůty rozhodný okamžik tohoto zjištění. Počátek lhůty k projednání přestupku je tak posouván v časové ose dále v neprospěch stěžovatelky. Nelze proto dospět k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno po lhůtě stanovené v § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, a stěžovatelčina námitka o uplynutí roční lhůty k projednání přestupku je proto nedůvodná.

Stejně tak nedůvodné je i její tvrzení o tom, že žalovaný a následně krajský soud pochybili, pokud si nevyžádali stavební deník. S ohledem na shora uvedené není nezbytné k počítání lhůty podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích přesné určení data, kdy k došlo k vybudování kuchyně.

Pokud jde o námitky stěžovatelky, které se vztahují k řízení o změně stavby, tak ty jsou v daném řízení nepodstatné. Rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 8. 4. 2002, č. j. SÚ-1213/2002-327Sm, jímž bylo řízení o žádosti stěžovatelky a jejího manžela o změnu stavby před dokončením zastaveno, totiž není předmětem tohoto řízení (a nebylo předmětem ani řízení před krajským soudem). Jestliže s tímto rozhodnutím stěžovatelka nesouhlasila, mohla proti němu podat odvolání a v případě jeho zamítnutí se obrátit na správní soud, eventuálně využít mimořádné opravné prostředky ve správním řízení. V těchto podáních pak mohla namítat vady řízení při doručování rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 8. 4. 2002, ztrátu předložených dokladů ze správního spisu, případně nezákonnost tohoto rozhodnutí v důsledku toho, že oprávnění pana K. k projekční činnosti bylo součástí správního spisu. Pokud tak neučinila, nelze již takové námitky účinně vznášet v tomto řízení, jehož předmětem je prostřednictvím rozsudku krajského soudu správní rozhodnutí jiné. Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění důvodů kasační stížnosti uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) ani d) s. ř. s.

Ani námitky stěžovatelky, že za provádění stavby v rozporu se stavebním povolením je odpovědný dodavatel stavby pan K., který tak činil s vědomím toho, že o neúspěšném ukončení řízení o změně stavby stěžovatelka ani její manžel neví, neshledal soud oprávněnými. Jak totiž vyplynulo ze správního spisu, v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 28. 8. 2002 stěžovatelka sama přiznala porušení podmínek vydaného stavebního povolení, kterých se dopustila výstavbou kuchyně, i vědomost o tom, že řízení o změně stavby nebylo úspěšně dokončeno. Rovněž v kasační stížnosti připustila, že jí rozhodnutí stavebního úřadu o zastavení řízení o změně stavby (ze dne 8. 4. 2002) bylo doručeno. Nejvyšší správní soud tedy plně souhlasí s krajským soudem, že její pozdější tvrzení, jimiž se snaží přenést odpovědnost za přestupek na dodavatele stavby, jsou účelová.

Pokud se stěžovatelka domnívá, že v přestupkovém řízení je třeba prokázat úmysl spáchat přestupek, což se v jejím případě nestalo, jedná se o důvod, který neuplatnila v řízení před krajským soudem, ačkoliv tak učinit mohla a soud se jím tedy zabývat nemůže (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nad rámec uvedeného je však vhodné poukázat na § 3 zákona o přestupcích (*K odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.*), v němž je vyjádřena obecná zásada určující vyžadovanou formu zavinění k tomu, aby mohla být uplatněna odpovědnost za přestupek. Podle této zásady je tak postačí zavinění z nedbalosti; pouze tehdy, je-li v zákoně (a to ať už

o přestupcích či zákoně jiném, který obsahuje skutkové podstaty přestupků, tedy např. stavebním zákoně, jehož § 105 odst. 5 přímo na použití obecných předpisů - tedy i zákona o přestupcích - odkazuje) stanoveno, že je třeba zavinění ve formě úmyslu. V daném případě § 105 odst. 3 písm. a) stavebního zákona zavinění ve formě úmyslu nevyžaduje a k odpovědnosti za přestupek plně postačí zavinění z nedbalosti. Ani důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. by tak neobstál, i kdyby byl uplatněn přípustně.

Důkazním návrhům stěžovatelky Nejvyšší správní soud nevyhověl. Veškeré podstatné skutečnosti totiž soud zjistil ze správního a soudního spisu a stěžovatelkou požadované důkazy tak shledal nadbytečnými.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud nehledal naplněným žádný z tvrzených důvodů kasační stížnosti, jako nedůvodnou ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu